

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **Yecla Royal s.r.o.**, IČ: 29362806,
se sídlem Hochmanova 2175/9, 628 00 Brno
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem,
advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 22. 12. 2017, č. j. JMK 181445/2017, sp. zn. S-JMK
61211/2016/OD/Ib,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, oddělení správních deliktů (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 3. 2016, č. j. OSDD/67294/2015-9 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. x v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy zjištěno, že dne 15. 9. 2015 v 10:14 hod v Židlochovicích na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 neustanovený řidič vozidla reg. zn. x překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 63 km/h, resp. 60 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h dle evropské směrnice č. 75/443/EHS a zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
3. Za spáchání správního deliktu byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 3 ve vazbě na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 500,- Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000,- Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 22. 2. 2018 brojil žalobce proti tomu, že v posuzované věci měřila rychlost městská policie (dále též „MP“), avšak nebylo prokázáno, že by MP tuto činnost vykonávala na místě určeném policií a za takového stavu je nutné na rozhodnutí hledět jako na nezákonné, neboť samotné měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy. Obecní policie totiž nebyla oprávněna měřit rychlost v ulici Přemyslova ani v ulici Velvarská, neboť se nejedná o místo, které by za tímto účelem určila policie.
5. Druhý žalobní bod žalobce věnoval námitce týkající se vad výroku, přičemž žalobce namítl, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Z výroku rozhodnutí tak není zřejmé, zda je žalobce uznáván vinným z deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, nebo dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, případně kdo je z tohoto přestupku uznáván vinným. Došlo-li k vyslovení viny za přestupek, není již možné vyslovit vinu za správní delikt, neboť jiný správní delikt je povahou proti přestupku subsidiární. Výrok správního rozhodnutí tak dle žalobce není srozumitelný.

6. Nesrozumitelnost výroku správního rozhodnutí shledal žalobce rovněž v tom, že správní orgán I. stupně nevyslovil vinu žalobce, nýbrž pouze konstatoval, že jako provozovatel vozidla nesplnil určitou povinnost vyplývající z právního předpisu. Z rozhodnutí se však v rozporu s ustanovením § 93 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb.,
o
odpovědnosti
za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti
za přestupky), respektive ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), nepodává, že by za spáchání deliktu provozovatele vozidla byl uznán vinným právě žalobce. Napadeným rozhodnutím žalobci vina vyslovena nebyla, bylo pouze konstatováno, že byl spáchán správní delikt, z výroku však není zřejmé, kdo jej spáchal, přičemž není nutným pravidlem, že delikt spáchá ten, kdo je z něj obviněn.
7. V následujícím žalobním bodě žalobce namítal, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Aby byl výrok srozumitelný, je nutné, aby jím bylo konstatováno porušení právní povinnosti a jaká skutková podstata přestupku byla porušením povinnosti naplněna. Správní orgán však ve všech výrocích rozhodnutí konstatoval
toliko
porušení
ustanovení
§ 10 silničního zákona, který však disponuje pěti odstavci, z nichž každý stanoví zcela odlišné povinnosti. Odkaz na jednání v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona se tak jeví jako nedostatečný. Označení porušené právní povinnosti konkrétním odkazem je přitom možné subsumovat právě pod pojem „právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno“ upravený v ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. Na přesnost výroku je třeba dle žalobce brát zvláštní požadavek, neboť právě výrokem je rozhodováno o vině a trestu a má právní účinky navenek.
8. Žalobce dále tvrdil, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Ze správních rozhodnutí
není
zřejmé,
jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, když se správní orgán nijak nezabýval tím, co to automat je, resp. jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automat. Správní orgán rovněž neuvedl, jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr. Proto pochopitelně neprovedl ani srovnání, zda znaky použitého rychloměru odpovídají definičním znakům automatu. Jelikož se správní orgán tímto nezabýval, je prvostupňové
rozhodnutí
nepřezkoumatelné
pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán toliko učinil závěr, že se jedná o automat, ale nijak tento závěr neodůvodnil. Správní orgán v tomto směru ani neprovedl žádné dokazování. Z těchto důvodů jsou napadená rozhodnutí nezákonná. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí ani nekonstatoval, jakým rychloměrem byla rychlost měřena,
aby bylo možné přezkoumat, zda jde o automat.

9. Následně žalobce namítl neexistenci správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, neboť v době rozhodování správního orgánu I. stupně sice existoval správní delikt provozovatele vozidla, ale ten byl s novelou silničního zákona, č. 183/2017 Sb. nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Jednalo se o pozdější změnu zákona
ve prospěch žalobce, žalovaný měl proto dle názoru žalobce rozhodnutí správního orgánu
I. stupně zrušit, neboť žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, když správní delikt provozovatele vozidla již neexistoval.
10. V další části žaloby tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle ustanovení § 125f silničního zákona zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti odmítl, že údajný správní delikt zavinil,
neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem nedošlo, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
11. Dále namítl, že správní orgán nezákonně rozhodoval o sankci, neboť zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona ve spojení s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona (+ příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení) a tak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. S ohledem na to, že před nabytím právní moci rozhodnutí nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., nebyl žalobce ke dni právní moci schopen přezkoumat, zda bylo možné uložit příslušný druh trestu. Správní orgán tedy ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1 500,- Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu pokutu. Není totiž rozhodné, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí. Z rozhodnutí však nelze seznat, zda bylo možné sankci v uložené výši a uložený druh trestu uložit též ke dni právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí je proto dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když nelze přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci.
12. Žalobce dále namítá, že správní orgán vůbec nezohlednil ustanovení § 44 nového zákona
o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex offi*. V této souvislosti odkázal na ustanovení § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích. Žalobce zastává názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán žádnou

ze zjištěných skutečností nekonstatoval přitěžující okolností a sankce měla mít pouze preventivní charakter.

13. Rozhodnutí je podle žalobce nezákonné i proto, že odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla, a to v důsledku změny právní úpravy ode dne 1. 7. 2017 a zrušení ustanovení

§ 125e odst. 3 silničního zákona, kterým byly preklusivní doby normovány. Dle názoru žalobce není možné z přechodných ustanovení vycházet, neboť právní norma obsažená v ustanovení § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích je protiústavní a zároveň

proto, že s ohledem na změnu podstaty jednání ze správního deliktu na přestupek provozovatele vozidla se na jednání žalobce vztahuje úprava preklusivních lhůt dle ustanovení § 30 nového zákona o přestupcích. Třetím důvodem pro zánik odpovědnosti je podle žalobce skutečnost, že silniční zákon nestanovil žádnou lhůtu k projednání věci a na věc bylo nutné aplikovat ustanovení o preklusi dle nového zákona o přestupcích a hledět na skutek jako na promlčený.

14. Dále namítal, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vjíždějících do obce a z obce vyjíždějících. Neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Důkaz fotografiemi je podle jeho názoru důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřipustný.

15. Dalším žalobním bodem brojil žalobce proti tomu, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřipustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo byť nevinný, než nikdo.“, což je dle jeho názoru v přímém rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího správního soudu. V té souvislosti

s podrobným odůvodněním namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnosti stanovené v ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona, s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, a navrhl, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.

16. V závěrečném bodě žaloby vyjádřil žalobce a jeho právního zástupce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 5. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
18. Měření bylo podle žalovaného prováděno na místě určeném PČR, na ulici Přemyslova a Velvarská měření neprobíhalo. Žalovaný dále poznamenal, že správní orgán I. stupně sice ve výroku uvedl, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, což dále upřesnil tím, že v daném případě tak došlo ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. Toto pochybení nezapřičiňuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Výrok rozhodnutí potom dle žalovaného obsahuje konstatování viny i bez použití slovního obratu „je vinný“. Žalovaný konstatoval, že odkaz na ustanovení § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, jakož i dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, dostačující. Ve výroku rozhodnutí je nadto uvedeno doslovné znění ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Ze spisové dokumentace vyplývá, že užitý rychloměr je automatizovaným prostředkem bez obsluhy, což také správní orgán reflektoval v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí zohlednil změnu terminologie, k čemuž odkázal na ustanovení § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. Jako nedůvodnou vyhodnotil žalovaný i námitku týkající se zavinění a nezákonnosti uložené sankce. Poukázal přitom na změnu terminologie v důsledku přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky a konstatoval, že nevidí žádný důvod zpochybňovat účinnost zákona č. 183/2017 Sb. Následně uvedl, že sankce byla žalobci uložena dle právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu a související námitka je podle něj účelová a obstrukční. K sankci dále odkázal na rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 73 A 54/2017 s tím, že nemá povinnost v rámci odůvodnění rozhodnutí sdělovat, že neshledal důvody pro mimořádné snížení výše sankce. K případné prekluzi práva stíhat delikt žalobce konstatoval, že správní delikt byl spáchán před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky a nová právní úprava, která odkazuje na lhůty podle dosavadních právních předpisů, není pro žalobce příznivější. Použité fotografie jsou podle žalovaného důkazem získaným v souladu se zákonem, neboť dle ustanovení § 79a silničního zákona není označení začátku a konce úseku měření podmínkou provedení měření. Zároveň podle žalovaného není právní úprava § 10 odst. 3 silničního zákona protiústavní. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechal žalovaný na zdejším soudu
19. S ohledem na vše výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
21. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel

- přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
22. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
 23. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti.
 24. Správnímu orgán I. stupně byl dne 15. 9. 2015 Městskou policií Židlochovice (dále jen „MP“) oznámen přestupek neznámého pachatele spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, kterého se měl dne 15. 9. 2015 v 10:14 hod v obci Židlochovice na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 dopustit blíže neustanovený řidič vozidla reg. zn. x, který překročil nejvyšší dovolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou, v obci o méně než 20 km/h, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 63 km/h, resp. 60 km/h. Ve spisu byl zařazen záznam o přestupku se snímkem z měřicího zařízení, detailem registrační značky měřeného vozidla, jakož i detaily provedeného měření.
 25. Do spisu byl dále zařazen dokument Policie České republiky (dále též „PČR“), Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Dopravního inspektorátu Brno - venkov nazvaný jako „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15. 11. 2013, č. j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, dle kterého PČR schválila místa pro měření rychlosti MP, přičemž jako jedno z těchto místo bylo konkretizováno takto: „*Město Židlochovice, Žerotínovo nábřeží-sil. II/425 od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně.*“ Ve spisu se rovněž nachází ověřovací list č. 206/14 ze dne 13. 10. 2014, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., dle kterého byl silniční radarový rychloměr AD9T, výr. č. 08/0116, ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze, přičemž platnost ověření měla skončit ke dni 12. 10. 2015. Součástí spisu byla dále karta vozidla reg. zn. x, dle které byl od 29. 11. 2012 žalobce provozovatelem vozidla.
 26. Správní orgán I. stupně zaslal dne 16. 9. 2015 dle ustanovení § 125h silničního zákona provozovateli vozidla, tj. žalobci, výzvu k uhrazení určené částky s tím, že neuhradí-li určenou částku, může správnímu orgánu do 15 dnů od doručení sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Výzva byla žalobci doručena do datové schránky dne 16. 9. 2015.
 27. Dne 21. 10. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., kterou žalobce dle přiložené plné moci zmocnil k zastupování ve správním řízení, s označením „Sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla“. Žalobce v tomto přípise označil jako řidiče provozovaného vozidla ve vytýkaný čas pana L. H. N., zaměstnance zmocněnce žalobce, který si přebírá poštu na adrese společnosti.
 28. Přípisem ze dne 3. 11. 2015, č. j. OSDD/67294/2015-2, byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván, aby k identifikaci označeného řidiče doplnil celé datum jeho narození, a to do pěti dnů ode dne doručení výzvy.

29. Písemností, doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 9. 11. 2015, žalobce datum narození označeného řidiče doplnil.
30. Správní orgán I. stupně následně označenému řidiči zaslal dne 11. 11. 2015 předvolání k podání vysvětlení, č. j. OSDD/67294/2015/TL. Dne 24. 11. 2015 byla nicméně obálka s předmětnou písemností odeslána správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nazpět, jelikož si adresát zásilku ve stanovené lhůtě nevyzvedl.
31. Správní orgán I. stupně dále dne 11. 11. 2015 požádal Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, službu cizinecké policie, o prověření osoby označeného řidiče L. H. N., načež jí bylo přípisem ze dne 24. 11. 2015, č. j. KRPA-456153-1/ČJ-2015-000026-2, sděleno, že osoba s daným jménem neprochází evidencí v Cizineckém informačním systému.
32. Součástí spisu jsou dále dokumenty správního orgánu I. stupně týkající se prověřování osoby pana L. H. N., označeného žalobcem jako řidič vozidla, jakož i dokument Městského úřadu Rosice, Odboru dopravy ze dne 2. 12. 2015, č. j. MR-C 20038/15-ODO, nazvaný jako „Součinnost správních orgánů – zneužití práva, společnost ODVOZ VOZU s.r.o.“, ve kterém je uvedeno: „*V řízeních se opakovaně vyskytují stejní zmocněnci, mimo jiné i společnost ODVOZ VOZU s.r.o., (...). Tento zmocněnec opakovaně u různých provozovatelů sděluje jako řidiče vozidel osobu L. H. N., který si má dle jeho sdělení poštu přebírat na adrese sídla společnosti. Zmocněnec sděluje tuto osobu stále bez data narození a datum narození doplní až na základě usnesení, které vydá správní orgán. Dle sdělení Městského úřadu Židlochovice má být datum narození ... Osoba L. H. N. si písemnosti do vlastních rukou na adrese sídla společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. nepřebírá (dle kopie dodejky Městského úřadu Židlochovice) a vzhledem k tomu, že neprochází evidencí obyvatel, nelze uplatnit fikce doručení dle § 24, odstavce 1, správního řádu. Policie ČR Hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, provedla na žádost Městského úřadu Židlochovice šetření, dle kterého bylo zjištěno, že osoba L. H. N., data narození ..., neprochází jejich evidencí. Zároveň Městský úřad Židlochovice uvedl, že takto společnost ODVOZ VOZU s.r.o. postupovala u různých provozovatelů dosud v 17ti případech, kdy uvedla čísla jednací jednotlivých spisů.*“
33. Ve spise se dále nachází Záznam o odložení věci ze dne 27. 1. 2016, č. j. OSDD/67294/2015-5, dle kterého správní orgán I. stupně věc odložil, aniž zahájil řízení o přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě.
34. Dne 27. 1. 2016 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz, č. j. OSDD/67294/2015-6, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona. Proti tomuto příkazu podal dne 8. 2. 2016 žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor.
35. Dne 17. 2. 2016 bylo zmocněnci žalobce doručeno oznámení z téhož dne, č. j. OSDD/67294/2015-7, kterým byl žalobce vyrozuměn o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 14. 3. 2016 v 09:00 hod. Dle záznamu o provedení důkazů listinou ze dne 14. 3. 2016, č. j. OSDD/67294/2015-8, se žalobce ani jeho zmocněnec tohoto úkonu

nezúčastnili, přičemž v jeho průběhu byly provedeny podklady pro vydání rozhodnutí.

36. Dne 23. 3. 2016 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 6. 4. 2016 odvolání, ve kterém namítal, že byl žalobce poškozen postupem správního orgánu, který ve věci nenařídil ústní jednání. Žalobce se měl zájem účastnit dokazování, jenž mělo být prováděno za jeho osobní účasti. Dále uvedl, že správní orgán I. stupně neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče. Žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil totožnost řidiče před zahájením řízení.
37. Dne 22. 12. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
38. O jednotlivých námitkách uvažil soud takto.
39. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
40. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, jakož i pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
41. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu

přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákoným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „*Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „*(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas.*“ Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

42. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „*(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl.*“ V této souvislosti lze

také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno

či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

43. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené, případně prvostupňové, rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
44. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný i správní orgán I. stupně zdůvodnili a srozumitelně uvedli, co je vedlo k závěru jejich rozhodnutí.
45. Z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky považovaly správní orgány za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadených rozhodnutích vyslovily správní orgány, je zřetelná. Napadená rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelná.
46. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

Postup v rozporu s § 79a silničního zákona

47. Žalobce předně v žalobě brojil proti provedení měření rychlosti, a to s ohledem na místo měření, neboť se nemělo jednat o místo, které by za tímto účelem určila PČR. Z obsahu správního spisu vyplývá, že k přestupkovému jednání, které zjistila MP, došlo v městě Židlochovice na ulici Žerotínovo nábřeží, sil. II/425 v km 7,6 (záznam o přestupku). Z listiny PČR – Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice, dále
 vyplynulo, že ulice Žerotínovo nábřeží-sil. II/425 v Židlochovicích je schválena pro měření rychlosti MP od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně. Z obsahu správního spisu zároveň vyplývá, že k deliktárnímu jednání došlo na vymezené ulici a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem AD9T, který odpovídá schválení PČR ke stacionárnímu měření rychlosti.
48. Z pohledu soudu byly splněny podmínky ustanovení § 79a silničního zákona. Jelikož z žádného procesního úkonu žalobce nevyplývá zpochybnění toho, že by k měření rychlosti došlo na úsecích, kde není oprávněna MP měřit rychlost, nepovažuje soud za nedostatek odůvodnění to, že se kompetencemi MP správní orgány detailně nezabývaly a vzaly jako výsledek dokazování na vědomí prokázání oprávnění MP v těchto místech rychlost měřit. Soud má tak za prokázané, že MP Židlochovice měřila rychlost v úseku, který měla schválený k tomuto postupu PČR. Žalobce je přitom třeba upozornit, že nebylo měřeno ani na ulici Přemyslova, ani na ulici Velvarská, jak v žalobě zmiňoval, když se nadto žádná z těchto ulic ve městě Židlochovice ani nenachází.

Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek

49. Žalobce dále namítal, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatoval, že došlo ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.
50. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že závěr o spáchání přestupku nelze obecně přijmout, aniž by bylo vedeno řízení o přestupku, ve kterém by správní orgán k tomuto závěru dospěl řádným zákonným procesem. Bez pochyby by bylo přesnější, pokud by správní orgán zvolil formulaci např. *jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku*, nicméně podle názoru zdejšího soudu se jedná toliko o formální pochybení, které nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nemůže mít dopad do práv žalobce, který není sankcionován za přestupkové jednání nezjištěného řidiče. Konečně ani sám žalobce v rámci této námítky netvrdí, jaký negativní dopad tato formulace měla do jeho hmotných nebo procesních práv. I tato námitka je proto nedůvodná.

Absence konstatování viny

51. Soud musí dát žalobci za pravdu, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje výslovné konstatování viny žalobce za spáchání správního deliktu, avšak přesto je podle názoru zdejšího soudu tato námitka nedůvodná.
52. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, vyjadřoval k náležitostem právní věty výroku rozhodnutí o správním deliktu. Konstatoval, že „(...) podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem

řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení (zvýraznění doplnil rozšířený senát).“

53. Pro srovnání lze uvést ustanovení § 77 zákona o přestupcích (který ale na nynější věc není aplikovatelný, neboť nejde o přestupek, ale o správní delikt), dle kterého „výrok rozhodnutí
o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“
54. Z uvedeného je zřejmé, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nepovažoval aplikaci ustanovení § 77 zákona o přestupcích na výrokovou část rozhodnutí o správním deliktu za možnou ani přímo, ani analogicky. Naopak v případě správních deliktů rozhodovaných správními orgány prvního stupně do 31. 6. 2017 na náležitosti výroku dopadá ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, který požaduje „pouze“ uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení, což je formulace umožňující správnímu orgánu výrazně větší volnost při formulování výroku rozhodnutí. Za této situace musí být z výroku rozhodnutí jasně patrný závěr, že účastník řízení se dopustil správního deliktu, v čem správní delikt skutkově spočíval a jak jednání účastníka řízení bylo hodnoceno po právní stránce.
55. Na tomto místě soud připomíná, že v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů dokonce samotné nevyslovení viny ve výroku rozhodnutí o přestupku nemusí být nutně vadou, jež způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, jak se toho domáhá žalobce v této námitce (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2004, č. j. 7 As 3/2004 - 71, resp. 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013 - 26).
56. Soud k výše uvedené argumentaci dodává, že přímo k této námitce právního zástupce žalobce o absenci konstatování viny ve výroku rozhodnutí správních orgánů v řízení vedených proti provozovatelům vozidla již existují rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které výše uvedený závěr krajského soudu potvrzují. Konkrétně v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 - 70 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „(...) byt' výrok neobsahuje formulaci, že se jednání dopustil stěžovatel, respektive že jej správní orgán uznal vinným z popsání jednání, nezavdává formulace výroku rozhodnutí pochybnosti o tom, že se popsání správního deliktu dopustil právě stěžovatel. Z výroku je zřejmé, která osoba se správního deliktu dopustila, když je jasně identifikován osobními údaji pouze stěžovatel jakožto provozovatel vozidla (se kterým byl delikt projednán) a o jiné osobě

se zde konkrétně nehovoří. Z rozhodnutí je tedy dostatečně zřejmé, za porušení kterého zákonného ustanovení a která osoba byla postižena, byť bylo stíženo formální vadou.“

Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na ustanovení § 10 bez uvedení odstavce)

57. Námitkou absence odkazu na konkrétní odstavec § 10 silničního zákona se zdejší soud opakovaně zabývá ve většině svých rozhodnutí, a stejně jako ve všech předcházejících případech ji ani nyní neshledal ze shodných důvodů opodstatněnou.
58. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona doslovně stanovuje, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
59. Je pravdou, že v ustanovení § 10 silničního zákona je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení měl být zhodnocen jako nedostatečný. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl vhodným řešením), ale tento je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tudíž nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu, a vymezení porušeného ustanovení tak lze považovat za dostatečné (srov. žalovaným uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 208/2016).
60. Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, v návaznosti na něž krajský soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně z pohledu formulačního ob stojí. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dále uvedl způsob porušení pravidel silničního provozu vozidlem, to, jaká povinnost měla být porušena, a že toto jednání mělo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Zároveň konstatoval, že specifikovaným jednáním se žalobce měl dopustit správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona.
61. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmá jak odkazující norma, tak norma, která měla být porušena řidičem vozidla, i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován. Zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo a čas spáchání deliktního jednání a v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Ani této námitce proto soud nemohl vyhovět.

Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

62. Podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za přešupek, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.
63. Ve shodě se žalobcem lze konstatovat, že žádný právní předpis nedefinuje to, co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Nicméně k specifikaci takového prostředku není třeba legální definice, jedná se především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.
64. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je pak podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016-38, dle kterého „(...) zcela správně přitom poukázal na skutečnost, že jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionární, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření.“
65. Součástí listinných důkazů, ze kterých správní orgán I. stupně vycházel, a které jsou specifikované v jeho rozhodnutí na straně 3 a 4, jsou záznam o přestupku spolu s radarovým záznamem ze dne 15. 9. 2015 a kopie ověřovacího listu č. 206/14. Tyto listiny dostatečně specifikují použitý radar, takže žalobce nemůže mít pochyb, jaký typ radaru byl v daném případě použit. Ze správního spisu vyplynulo, že s oběma listinami se mohl žalobce seznámit dne 14. 3. 2016, kdy proběhlo provedení důkazů listinou a seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Tohoto svého práva žalobce ovšem nevyužil, i když byl o něm řádně spraven prostřednictvím svého zmocněnce oznámením ze dne 17. 2. 2016.
66. Ze záznamu o přestupku spolu s radarovým záznamem vyplývá, že režim měření je automatizovaný a daný rychloměr pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Údaj, o který režim měření se jedná, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu. Tím, že ověřovacím listem č. 206/14 bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla, jako ten který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, se presumuje správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací.

67. Lze tak shrnout, že v daném případě byl rychloměr použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Tato skutečnost byla uvedena nejen v rozhodnutích správních orgánů, ale podrobné informace týkající se typu a funkcí rychloměru byly obsaženy i v dalších listinách (tyto jsou součástí správního spisu), na jejichž obsah krajský soud shora poukázal.
68. Zdejší soud nesouhlasí s žalobcem, že by snad měl správní orgán (zcela nadbytečně) definovat znaky automatu, a pod ně pak podřazovat použitý rychloměr, neboť právě ověřovací list a radarový záznam prokazují, o který typ radaru, resp. klíčový způsob měření, se jedná. Tím pádem lze učinit závěr o tom, zda výsledek z daného měření lze subsumovat pod ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, a to i s ohledem na jasnou definici poskytnutou soudní praxí. Soud tak žalobní námitku shledal nedůvodnou.

Neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona

69. Žalobce dále namítal, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistovala. Krajský soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.
70. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.
71. Dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona účinného do 30. 6. 2017 se právnická nebo fyzická osoba dopustila správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
72. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 1 předmětného ustanovení změněn tak, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s ustanovením § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
73. Zároveň dle ustanovení § 125f odst. 3 silničního zákona účinného do 30. 6. 2017 se za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000,- Kč.

74. Ve vazbě na přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky byl s účinností od 1. 7. 2017 odstavec 3 předmětného ustanovení změněn tak, že za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu.
75. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000,- Kč.
76. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 2, když uvedl, že: „(...) nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“
77. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu, neboť i „(...) Rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce“ (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27).
78. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
79. Analogicky lze v této souvislosti odkázat i na novelu trestního zákona č. 40/2009 Sb., která založila kategorizaci soudně trestných jednání na bipartici - zločin a přečin a jíž bylo opuštěno od do té doby používaného pojetí jednotného deliktu. Pojem trestného činu byl zachován jako nadřazený termín, ovšem nadále se používají pouze termíny zločin a přečin (případně zvlášť závažný zločin). Tato skutečnost však neměla za následek, že by jednání naplňující znaky skutkové podstaty trestného činu, který je nově nazýván přečinem či zločinem, nebylo považováno za trestné. Ke shodnému postupu přistoupil zákonodárce i v rámci novely správního trestání, kdy naopak přešel k pojetí jednotného deliktu, a to přestupku. Soud samozřejmě souhlasí s tím, že je i v rámci správního trestání nutno aplikovat úpravu pro pachatele příznivější, nicméně tento závěr nemá za automatický důsledek zánik odpovědnosti za deliktní jednání spáchaná za účinnosti dřívějších předpisů trestního práva (správního).
80. Dle přechodných ustanovení, konkrétně ustanovení § 112 odst. 1 věty druhé, zákona o odpovědnosti za přestupky, se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k

jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Stejně jako přechodná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky je koncipována i časová působnost trestního zákona v ustanovení § 2 odst. 1, neboť trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

81. K dané problematice se vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46: „*Je-li soud nadán úplnou kasační pravomocí nejen z hlediska nezákonnosti správního rozhodnutí, vadného řízení, ale i nedostatečnosti skutkových zjištění, je zřejmé, že i hmotněprávní posouzení věci musí odpovídat aktuálnímu právnímu stavu v době jeho rozhodování. Plná jurisdikce se tedy uplatní jak co do jejího obsahu, tak co do času. Na tom nic nemění fakt, že by soud nenabízel svým výrokem správní rozhodnutí (s výjimkou moderace), ale na příznivější změnu zákona by reagoval prostým kasačním výrokem bez stopy výtky vůči správnímu orgánu I. a II. stupně, ovšem se závazným právním názorem k aplikaci a interpretaci hmotného práva na správním orgánem správně zjištěný (či soudem doplněný) skutkový stav. Důležité ovšem je, aby soud měl povinnost zkoumat, zda nedošlo ke změně zákona, bez ohledu, jestli to žalobce učiní předmětem svých žalobních námitek.*“ Podobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27. Nejvyšší správní soud dovodil, že povinnost použít pozdější, pro pachatele příznivější právní úpravu, mají v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny jak správní orgány, tak soudy: „*Také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudně postižitelnými) delikty, a delikty, které stíhají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu (...)* Pro české právo to pak znamená, že i ústavní záruka článku 40 odst. 6 Listiny o tom, že je nutno použít pozdějšího práva, je-li to pro pachatele výhodnější, platí jak v řízení soudním, tak v řízení správním.“

82. Ze shora citovaného srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele motorového vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. Nová právní úprava proto není pro žalobce příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové trestní úpravy.
83. Námitka žalobce, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného neexistovala, proto není důvodná.

Zavinění

84. Žalobce se rovněž v podané žalobě zabýval otázkou, zda s ohledem na přijetí novely silničního zákona č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ustanovení § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o přestupcích též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
85. V mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f silničního zákona i zavinění. Jedná se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno.
86. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb., nabyly účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
87. Zdejší soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již zdejší soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, které nabyly účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například

i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval mimo jiné první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.

88. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Tím, že zákonodárce vložil do § 125f silničního zákona odstavec 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění, až novelou č. 183/2017 Sb., nic nemění na tom, že by v průběhu procesu novelizace správního trestání bylo uvažováno o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, nežli obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
89. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabýly účinnosti 1. 7. 2017. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.
90. Krajský soud se dále nezabýval tvrzením žalobce o absenci jeho zavinění předmětného správního deliktu, jelikož tuto námitku vzhledem k výše uvedenému považoval za bezpředmětnou.

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

91. Další žalobní námitkou brojil žalobce proti přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu
I. stupně o sankci.
92. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo tento druh trestu v předmětné výši možno uložit. Správní orgán I. stupně ve výroku odkázal na § 125f odst. 3 silničního zákona účinného v době, kdy byl spáchán správní delikt (tj. do 30. 12. 2015), tedy ve stavu před novelou silničního zákona, kdy tento stanovoval, že *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.* Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlá znění, v bodě 40 stanovil, že *v § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6.* Tuto změnu nemohl ale reflektovat správní orgán I. stupně, neboť citované ustanovení nabylo účinnosti až po jeho rozhodnutí, ale zcela adekvátně na ní reagoval žalovaný závěrem svého rozhodnutí na straně 6, kde rozebíral otázku aplikovatelnosti znění zákona na daný případ.

93. Skutečnost, že se jedná o blanketní normu, není sporná, nicméně správní orgán ve výroku
o sankci dále jasně odkázal na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona, a to opět ve znění účinném v době spáchání správního deliktu. Blíže neustanovený řidič se měl dopustit porušení povinnosti mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Silniční zákon ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, tj. do 19. 2. 2016, upravoval rozmezí pokuty za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona tak, že *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).* Ve znění účinném do 30. 6. 2018 taktéž silniční zákona upravoval rozmezí pro vytýkaný přestupek shodně, a to stále prostřednictvím ustanovení § 125c odst. 5 písm. g), které stanovilo, že *za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*
94. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Odstavec 6 téhož zákona určuje, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.
95. K § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky zákonodárce v důvodové zprávě uvedl: „*Pachateli lze uložit pouze takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Správní trest se ukládá podle zákona účinného v době spáchání přestupku, ale uložit lze pouze takový druh správního trestu, jehož uložení dovoluje zákon účinný v době rozhodování o tomto přestupku. Toto ustanovení je výjimkou ze zásady vyjádřené v předchozím ustanovení, podle kterého se zásadně posuzuje trestnost činu podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, i ze zásady, že dřívějšího nebo nového zákona má být užito jako celku. Důvodem takovéto právní úpravy je to, aby nevznikaly problémy s výkonem správního trestu, který by již účinný zákon neobsahoval.*“
96. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu ve všech předmětných zněních stejná, a proto se použije dosavadní úprava. Žalovaný správně zhodnotil všechny úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, není nutné postupovat podle zákona pozdějšího, neboť tento není pro žalobce příznivější. Žalobce nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná. Účelu zákona bylo postupem žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a

vykonat i za nové úpravy. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto musí být užita dosavadní právní úprava.

97. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného je v tomto kontextu srozumitelné a jasně přezkoumatelné. Správní orgány se kromě zákonného rozpětí pokuty ve svých rozhodnutích rovněž dostatečně a srozumitelně zabývaly tím, zda byla pokuta uložena na spodní či horní hranici zákonného rozpětí a z jakého důvodu správní orgány ke zvolené výši pokuty přistoupily. Námitka proto není důvodná.

Sankce – nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení

98. Dále žalobce namítl, že se žalovaný vůbec nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
99. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla zůstaly druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravu proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu.
100. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž vyslovil, že „(...) zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...) Právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranici sazby stanovené zákonem neumožňovala.“
101. Zásadní otázkou tak v posuzované věci je, zda a jakým způsobem se žalovaný vypořádal či nevypořádal s tím, zda přistoupí nebo nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.
102. S ohledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobu mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle ustanovení § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).
103. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku stanoví, že soud k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody přistoupí za splnění několika podmínek: 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně

přísné;

a 2) že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.

104. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže
- a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
105. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
106. Z předpisů trestního práva jednoznačně vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující.
107. Obdobná právní úprava v případě přestupků sice absentuje, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které je správní orgán při stanovení výměry sankce povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu v souladu s výše uvedeným názorem Nejvyšší správní soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného resp. správního orgánu I. stupně nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.
108. V žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o sobě podle názoru soudu nenaplňují důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49). Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci ustanovení § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z toho benefícia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patrná procesní strategie založená na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt.
109. Krajský soud má proto za to, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nepochybili, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupili a toto své rozhodnutí více nerozváděli.

Prekluse

110. Žalobce dále namítl, že na posuzovanou věc je nutné aplikovat § 30 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a hledět na skutek jako na promlčený z důvodu zániku odpovědnosti žalobce dne 23. 3. 2017.
111. Pro posouzení otázky aplikace nového přestupkového zákona v otázce zániku trestnosti je třeba vycházet s obsahu správního spisu a průběhu správního řízení. Ze spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 22. 12. 2017 a žalobci doručeno téhož dne; pravomocným se tak stalo po účinnosti nového zákona o odpovědnosti za přestupky. Jak výše zdejší soud uvádí, ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a související zákon č. 183/2017 Sb. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 127f silničního zákona, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil, mimo jiné, ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a ustanovení § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.
112. Dle ustanovení § 29 písm. a) ve spojení s ustanovením § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí 1 rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku a přerušuje se mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
113. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních lidských práv a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčení doby, která činí jeden rok.
114. Žalobce spáchal správní delikt (dnes přestupek) v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného stanovovala obecnou promlčecí dobu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do promlčecí doby se nezapočítala doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, jelikož by došlo k zániku odpovědnosti, neboť by promlčecí doba jeden rok uplynula. Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje, námitka proto není důvodná.

115. V této věci totiž nemá být užita analogie ve vztahu k ustanovení § 29 a násl. zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější právní úpravu zániku trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci silničního zákona. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 – 18, k tomuto uvedl, že „(...) není ani z věcných důvodů namístě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. (...) Použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná.“ Byť se v nyní posuzované věci krajský soud, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí, nezabývá otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout také na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.
116. Tento závěr podporuje i nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, publ. pod č. 1/1 Sb. ÚS n., podle něhož platí, že „(...) otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat.“
117. Navíc zákon o odpovědnosti za přestupky v přechodných ustanoveních v ustanovení § 112 odst. 2 mimo jiné uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí: „(...) Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“
118. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se ustanovení § 125e odst. 3 silničního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správního deliktu dozvěděl.

Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

119. Žalobce namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Namítl, že na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti.
120. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, *že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií*
121. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
122. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
123. Ve správním spise je založeno jako listinný důkaz stanovisko PČR „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15. 11. 2013, ze kterého vyplývá, že ulice Žerotínovo nábreží – sil. II/425 od křižovatky Náměstí Míru po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně byla určena jako místo pro měření rychlosti MP. Ze správního spisu rovněž zároveň vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo právě na této ulici a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem AD9T umístěným ve skříni na sloupu, což odpovídá schválení PČR ke stacionárnímu měření rychlosti.
124. Z uvedeného je zřejmé, že jednání blíže neustanoveného řidiče bylo zjištěno pomocí stacionárního radaru, který měřil rychlost v konkrétním bodě, a to na ulici Žerotínovo nábreží - sil. II/425 v km 7,6 v obci Židlochovice. Ze správního spisu žádným způsobem nevyplývá, že by se v souzené věci jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož podstatou je měření průměrné rychlosti vozidel, která projedou určitým předem definovaným měřicím úsekem v určitém časovém intervalu. Je proto zcela bezvýznamná argumentace žalobce vztahující se k úsekovému měření, zejména poté to, že žalobce nebyl upozorněn na to, že v předmětném úseku komunikace dochází k úsekovému měření rychlosti vozidel, jelikož k úsekovému měření v daném místě vůbec nedocházelo. Soud sice obecně souhlasí s tím, že existence neoznačených a neoznačených kamer pro účely úsekového měření může být problematická z hlediska ochrany osobních údajů, nicméně jelikož v tomto případě byla rychlost vozidla změřena stacionárním radarem, nikoli úsekovými kamerami, je argumentace žalobce v tomto ohledu nepřipadná. S ohledem na vše výše uvedené proto soud i tuto žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Protiústavnost

125. Krajský soud dospěl k závěru, že o protiústavnosti v tomto případě nelze hovořit. Předně, touto námitkou se již správní soudy opakovaně zabývaly (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 30 A 87/2016-29, dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35, nebo ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). Z povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměruje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel. Pokud žalobce namítal, že tato povinnost je nesplnitelná, je potřeba říci, že je to právě provozovatel vozidla – zpravidla jeho vlastník, jenž ovlivňuje, jakým způsobem je vozidlo užíváno a zda jsou při jeho užívání dodržovány všechny příslušné předpisy. Vlastnictví, a tedy i vlastnictví vozidla, sebou nenese toliko neomezené panství nad věcí, ale podle čl. 11 odst. 3 Listiny vlastnictví rovněž zavazuje. Krajský soud také zdůrazňuje, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23). Celá otázka protiústavnosti pak byla s konečnou platností vyřešena nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS. 15/16. Tímto nálezem Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť tyto nejsou v rozporu s ústavním pořádkem. Námitka protiústavnosti ustanovení § 125f silničního zákona proto není důvodná.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů

126. Pokud žalobce nesouhlasí, aby rozhodnutí soudu bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, ze kterého by se z textu zveřejněného rozhodnutí podávalo jméno i příjmení žalobce, případně jeho iniciály, tak na tuto argumentaci nepřísluší zdejšímu soudu reagovat, neboť předmětem přezkumu v této věci není otázka případné zákonnosti postupu Nejvyššího správního soudu při zveřejňování rozsudků správních soudů na jeho internetových stránkách.
127. K anonymizaci rozhodnutí však ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 - 145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování

a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

128. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo jeho právního zástupce.

V. Závěr a náklady řízení

129. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
130. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

131. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
132. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.